

Blankpussede transienter

Denne lille og moderat prisede stereoforsterkeren har storslagen romgjengivelse med superkontroll over høyttalerelementene, spesielt ved brokobling.

TEKST OG FOTO: KNUV VADSETH

Undertegnede vil gjerne virke saklig, objektiv og med god teft og utmerkede vurderinger av relevant utstyr på markedet. Jeg må innrømme dette dessverre ikke alltid er tilfelle! På tross av et erfaringsgrunnlag som tross alt er rimelig omfattende, opplever jeg gang på gang at mine forventninger les fordommer- slett ikke harmonerer med det praktiske resultatet. Dette går begge veier; betydelig oppskrytne produkter oppleves i beste fall som ok, mens duppeditter som jeg nesten angrer på at jeg har tatt inn til evaluering, gir både meg og testpanelet hakeslepp! I tilfelle Eximus S-1, denne lille ICE-power forsterkeren på 2x125 watt, var jeg såpass uninteressert at den ble liggende å støve ned over sommerferien uten engang å bli pakket ut. Dette på tross av at jeg har usedvanlig gode erfaringer med pris/kvalitet fra det lille Taiwanske firamet April Music som jo også fikk god omtale for sin dac/forfrsterker i forrige Fidelity. Men jeg må vel innrømme at prisen på snaue tyve lapper mer enn antydte "midfi", og det mens jeg var midt i en evaluering-sprosess med verdens aller beste forsterkere i aller høyeste prisklasse. Det er ikke lett å tenne på smaksopplevelsen av en løkpølse fra nærmeste bensinstasjon når man er vant til å spise for avisens regning på byens beste restauranter. (Dessverre et tenkt tilfelle!) Men til slutt nærmet deadline seg med stormskritt, og jeg ble i det minste tvunget til å pakke ut boksen fra den solide emballasjen. Jøss, så liten og

«Opplevelsen av det store, tredimensjonale opptaksrommet på gode klassiske innspillinger var mer presis og så absolutt mer imponerende enn hva nesten alle andre forsterkere maktet med de samme høyttalere!»

lekker den var; akkurat i samme design og størrelse som Eximus Dac vi hadde i forrige blad! Jeg hadde riktignok fått to stereoforsterkere da disse med et par brytere særdeles enkelt kunne brokobles og dermed gi 500 watt i 8 ohm fra bare 150 watt i stereoversjon. Dette er noe importør Andervik sterkt anbefalte, men jeg antok at stereoversjonen burde være kraftig nok for de fleste, og det til halve prisen...

LYTTING TIL DEN ENE

Som mer enn antydte andre steder i bladet, hadde redaksjonen etter nitid lytting gått tilbake til de rådyre Coltrane 2 høyttalere fra Sverige. Disse evaluerte vi flyktig forrige vinter, men kom da i et anfall av en slags "ansvarlighet" til å mene at disse var for kostbare i forhold til "nesten" like bra høyttalere fra bl.a. Respons. Mens importør Andervik hadde funnet matchen med nettopp Respons som veldig god (han importerer begge merker), så ble det likevel Coltrane vi benyttet for å evaluere den i forhold råbillige Eximus. Forventningen ble likevel ikke noe særlig større av at de forsterkere vi tidligere hadde vurdert sammen med Coltrane kostet omtrent 10 ganger så mye som Eximus S-1.

Hakesleppet kom derfor ikke fordi Eximus spilte ringer rundt de mye dyrere variantene; det gjorde den slett ikke.

Men forskjellen på de fleste parametre var slett ikke særlig stor, hvilket uansett er oppsiktsvekkende. Og dette inkluderte en utmerket evne til å drive de fullvoksne Coltrane til et tilstrekkelig høyt lydnivå i det sedvanlige testrommet. Men her var også solide overraskelser, langt i overkant av forventningene, simpelthen fordi opplevelsen av det store, tredimensjonale opptaksrommet på gode klassiske innspillinger var mer presis og så absolutt mer imponerende enn hva nesten alle andre forsterkere maktet med de samme høyttalere! Og det holografiske presisjonsnivået var for høyt til at det kunne dreie seg om en fasefeil ved oppsettet. For samtidig var nettopp dypbassen, som i tilfelle ville blitt sterkt svekket, aldeles glimrende; grunnsolid, dyp og med flott "slam"! Og dette fra en 3 kilos lekker designsak til langt under 20 lapper...

LITT MALURT

For å være ærlig; dette var så bra at jeg godt kunne levd med dette totalresultatet i lang tid mens jeg var lykkelig jaktende på den "perfekte" forsterker. Men to tinge trakk litt ned; den ene mitt sedvanlige krav om skikkelig trøkk og nivå i grunntoneområdet. Her ble det, som vanlig ved priskompromisser, et litt svekket område. Dette kan oppleves som en mani fra min side. Likevel opplever jeg nesten kosnøkkent

at også dette er på plass på alle hi-fi produkter som konsekvent får mer enn vanlig god omtale også i andre blader. Med Eximus synes jeg det ble litt for tynt i øvre bass/nedre mellomtone.

Men heldigvis var her intet "gnell" eller hardhet i øvre mellomtone, også dette et vanlig problem med rimelige løsninger. Og oppløsningen virket utmerket, med en super finkornet struktur med utmerkede transienter som var rene mot en stille bakgrunn. Dette var overraskende bra både i forhold til prisen og i forhold til mine erfaringer fra rimelige ICE-power forsterkere (Jeff Rowland ligger på et langt høyere nivå enn det gjengse med sine ting i denne kategorien, og nå kommer også Rouge...)

I toppen kjente jeg imidlertid igjen litt av den sedvanlige ICE-power lyden, selv om denne var atskillige forbedret fra tidligere versjoner jeg har lyttet til. Også den som sitter i Montana-høyttalere vi tester andre steder i bladet. For diskanten var veldig ren og fin. Men det var omtrent som å oppleve DVD i forhold til analog film; det kunne bli litt FOR rent og prektig, samtidig som den var noe unyansert i forhold til de ulike innspillinger. Også utklilingen i toppen var bare o.k i forhold til det beste. Det hele ble en noe redusert opplevelse med en noe forenklet gjengivelse av mange instru-

menters særdeles komplekse overtonestruktur.

Likevel var her en større frivolit og gøyfaktor enn på den mer enn dobbelt så dyre Devialet D-Premier. Denne er imidlertid noe mer nøyaktig og med mindre forvrengning, ikke minst i toppen som der likevel kan oppleves litt forsiktig.

BROKOBLET

Resultatet med Eximus i stereoversjon, førte imidlertid til rask opp-pakking av forsterker nummer 2, og få minutter etter var det hele koblet opp til balansert brokobling bare ved hjelp av god informasjon trykket på baksiden av forsterk-

erne. Og absolutt uten dyre lukter av brente motstandere og kondiser.

Fra å være en forbløffende brukbar bass fra en moderat stor forsterker, var det nå helt tydelig at etterbrennerne var slått på med hensyn til krefter. Hele bassområdet ble enda langt strammere og mer virilt, og den litt slanke klangbalansen ble også mye fyldigere, inkludert betydelig mer nivå i forhold til resten ved 150-300 Hz området. Samtidig ble diskanten litt dempet, slik at hele klangbalansen skiftet fra et smule lyst klangbilde, til en absolutt fyldigere gjengivelse.

Spesielt "varm" var likevel ikke lyden da her var stramt og presist

med utmerket dynamisk kontrast og tydelig hørbart mindre forvrengning, slik teorien ved brokobling tilsier. Og de oppgitte krefter på hele 500 watt, virket nå ganske troverdig. Størrelsen på rommet, ble vel ikke særlig forskjellig, og det er lov til å savne litt "piff" i toppen som ved bruk av en enkelt boks i stereoversjon. Men brokoblingen låter nok mest "korrekt uansett.

Totalt sett var forandringen uventet stor. Selv til dobbelt pris er dette en løsning som vil passe mange, og da blir også høyttalervalget mindre kritisk.

Det pussige er at ingen av oss klaget over mangel på detaljering eller noe krav om dypere innsyn i musikken under den lange lytteseansen. Det låt simpelthen forbasket bra! Likevel må jeg innrømme at jeg ble litt blek da jeg i etterkant satt tilbake vår integrerte referanseforsterker darTzeel 8550. Jøss så uventet mye mer detaljering og utkliling denne ga. Men dette hadde vi altså ikke savnet i særlig grad, selv nå når høyttalere og CD-rigg var i absolutt toppklasse, langt utover hva Eximus er vant til å leke med.

KONKLUSJON

Eximus S-1 er en rålekker stereoforsterker på snau 3 kg som yter greie 125 watt og som kan "brokobles" for å gi hele 500 watt. I stereo trenger man da 2 bokser som fremedeles veier og ruver lite, samtidig som de design og størrelsesmessig er tilpasset en helt glimrende Dac/pre som gir en moderat pris elektronisk totalpakke av meget høy kvalitet for virkelig musikkentusiaster. Og endelig kan vi påpeke at det hele både er stue- og konevennlig!

Selv med visse motforestillinger til rimelige ICE-power moduler fra danske B&O, opplever vi at Eximus konstruktøren med siste versjon har gjort noen tricks som har gjort resultatet bedre enn forventet. Skyldes dette bedre strømforsyning, samt analoge tilkoblinger, som det hevdes drar såkalte digitalforsterkere et betydelig stykke videre? Dette låter da tett på det beste fra Jeff Rowland som hittil har laget noe av det beste, men til en mye høyere pris?

Også kjempesuksessen Devialet D-Premier må finne seg i konkurranse. Om Eximuskomboen med 3 bokser ikke nødvendigvis er "bedre" enn denne, så er den uansett noe frodigere og mer frivolt i uttrykket og med enda mer krefter i brokoble versjon. Og altså med en absolutt høyere gøyfaktor.

Stereo forsterker
Pris: NOK 18900,- pr.stk.
(2 stk for brokobling)
Importør:Andervik Audio

Dac/pre
Pris: NOK 22.900
Importør:Andervik Audio

Testpanelet:

Anders Rosness:

Lytter du på denne rimelige ICE-forsterkeren i balansert brokobling, blir man garantert forført til nærmere bekjentskap, selv om man hadde tenkt seg dyrere greier. Og i brokoble versjon er dette virkelig noe å spare til. For Eximus er hemningsløst bra i forhold til prisen! Her snakker vi om raffinert klasselyd med en naturlighet og kontroll samt en tredimensjonalitet som er helt i toppklassen. Bare en litt forsiktig utkliling i øvre mellomtone er opplevd særlig bedre på dyrere forsterkere.

Jan Myrvold:

Snakk om hakeslepp! Ice-power SKAL da ikke låte så vidunderlig avslappet, uanstrengt og organisk. OK, vi har fått sjokk før, da fra Jeff Rowland, men da var prisen for herligheten mange ganger så høy som for disse elegante småtingene. Her er ikke bare en avslappet naturlighet, men her er også total kontroll over høyttalerelementene på en måte vi sjelden hører, uansett pris.

Eximus er nemlig ekstremt rentspillende med en uovertruffen glatthet i den korrekte komplekse overtonestrukturen; vidunderlig fri for flising og kornethet. Dette er definitivt en av de aller flotteste gjengivelser jeg har hørt av "So What" og andre musikkreferanser vi kjenner ut og inn. Disse småtassene gjør absolutt ikke skam på en av verdens aller beste høyttalere, vår egen referanse Marten Coltrane som nyss fikk blendende omtale i Hi-Fi+.

Transientene er både rene og luftige og krispheten kommer ut av denne nesten varme og myke totallyden med en naturlig balanse som ikke går midt i fleisen på deg, men som omfavner dine ører uten unaturlige skarpe kanter. Grunn-toneområdet er ikke helt i superklassen når det gjelder tyngde og pondus, men greit nok og med større frivolit og høyere gøyfaktor enn den mye dyrere D-forsterkeren fra Devialet. Men heller ikke Eximus er headbangernes førstevalg; til det er den for finkornet og raffinert. Men her er et stooooort rom og imponerende tredimensjonalitet. Forførende god; et klassisk røverkjøp!

Håkon Rognlien:

Joda, jeg har hørt bedre utklilinging på referanseanlegget på store high-end forsterkere tidligere, men til prisen- og størrelsen- er Eximus i brokobling nesten absurd bra! Sånn skal det gjøres, og sånn skal et virkelig strålende bra musikklegg låte. Musikken låter stort når den skal det, og mer intimt når det trengs. Her skilles det flott mellom innspillinger, akkurat som det skal, og de rådyre Coltrane spiller så bra og med så god kontroll fra disse i forhold billige digitalforsterkerne, at det ikke er til å begripe.

At Coltrane og Eximus tilsammen kunne spille Miles Davis så fantastisk naturlig og tilstedeværende, det er heller nesten ikke til å tro. Har aldri hørt denne innspillingen flottere, faktisk. Og jeg hater å måtte innrømme det! Plutselig begynner jeg også å like Kari Bremnes; det der må være en stygg ripe i lakken for en blodtrimmet bluesentusiast. Men et ekstra poeng til Eximus og Coltrane!

Min alvorligste innvendig er at jeg ble litt sliten i øra da vi spilte uvanlig høyt, nettopp fordi det var fristende å skru opp da her ikke var noe ubehagelige kanter i lyden. Bare skinnende blanke transienter servert på en seng av myk og varm akustikk!